

[Axel Kristensen.]

Sådan noget indvirker på spørgsmålet om, hvor man må bygge skoler. Tænk bare på, hvad det betyder! Oppe i Hørsholm har man i 5 år bedt om at få lov til at bygge to skoler. Man har arealer, der hurtigt kan gøres byggemodne. De ligger omgivet af beboelser, men man kan ikke få tilladelse til at bygge disse skoler, til trods for at man i 5 år har bedt derom; og har man ingen skoler, kan man heller ikke få tilladelse til byggeri.

Det skal ikke skjules, at man kun har tænkt på mindre industri, slet ikke på storindustri. Det skal slet ikke skjules, at man ikke har forstået, at planlægningen for Storkøbenhavn ikke skulle gå ud på at sørge for, at alle udefra skal rejse ind til deres arbejde i den gamle by, endda helst inden for voldene. En plan burde derimod tvinge udviklingen, så at de få indefra måtte ud, i stedet for at de mange udefra skal tage ind. Man synes helt at glemme, at arealerne er proportionale med kvadrat på radius. Det er uhyre arealer og en uhyre mængde mennesker, der kan bo derude, i forhold til, hvor mange der kan bo på det det lille centrale areal. Det synes, som om men slet intet har lært af fejlene fra de store byer i Europa.

I en by som New York har man bygget automobilveje rundt omkring hele Manhattan, hvor man kører med stor hastighed; alligevel kan man ikke bruge automobilerne i byen, man kan ikke parkere. Skal man parkere på en eller anden byggegrund i New York, koster det 10 kr., simpelt hen fordi der ikke er plads. Man har lavet undergrundsbaner, men hvad er resultatet? Opgaven er løst forkert. Jo mere man letter muligheden for transport ind til centrum, jo flere vil derind. Opgaven er ikke løst og kan ikke løses ud fra det synspunkt, at alle skal ind til et centrum. Vi herhjemme har den store fordel, at Københavns og de andre større byers vækst sker, efter at vi har haft lejlighed til at se de begåede fejl i de store verdensbyer. Alligevel synes vi ikke at have lært noget som helst.

Når man læser det foreliggende lovforslag igennem — også det foregående lovforslag om S-banerne — ses det klart, at der kun tænkes på transport af de mange mennesker ind til byen. Jeg ønsker på ingen måde at

lægge gift for lovforslaget om Lundtoftebanen. Jeg mener, den er nødvendig, når man bygger polyteknisk læreanstalt derude. Hvis man ikke vil bygge banen, burde man ikke bygge polyteknisk læreanstalt dér. Så burde man have fulgt planerne om at bygge ved Kokkedal, hvor der er en jernbanestation. Men man ville have læreanstalten lagt dér — vel, så må man også skabe trafikmidlerne. Men når man i det foreliggende forslag argumenterer med, at alle de studerende, der bor i København, skal tage derud, så tager man helt fejl. De studerende skal da ikke bo i København, de skal ikke bruge masser af tid til at køre frem og tilbage. Det ville være helt urimeligt, om man lagde det sådan til rette. Det bliver heller ikke lagt således til rette; de skal bo derude, ellers vil det ikke slet ikke kunne gøres.

Venstre vil være med til at løse de trafikproblemer, der er skabt af en forkert ledet udvikling, for de skal jo løses. Vi vil være med til en planlægning for den kommende udvikling, også langs Køge Bugt, men den skal gå ud på at sikre det store udbud af arealer, så der bliver nok til rådighed, så konkurrencen giver rimelige priser, så der bliver rimelig mulighed for at vælge med fornuft, hvor virksomhederne skal lægges, i stedet for at lægge dem dér, hvor man allernådigst kan få lov til at lægge dem. Vi vil en planlægning, der gør det muligt at bo i nærheden af sit arbejde, så den arbejdstidsforkortelse, den moderne teknik muliggør, ikke opbruges af togrejser, hvor man stående eller på anden måde er stuvet sammen i tog, der ryster af sted, og bruger flere timer hver dag med at komme frem eller tilbage til sit arbejde.

Vi ved, at behovet ikke kan beregnes på klokkeslæt, det svinger, hver gang der er dårlige tider. Der er ingen mulighed for at sige, hvornår disse omegnsarealer skal bebygges eller bliver bebygget. I øjeblikket er der gevaldigt run på dem, men der skal ikke meget til at standse denne voldsomme udvikling. Vi mener imidlertid, at planlægning må ske efter langt større linjer end hidtil. Planlægning skal skabe større valgfrihed og tjene en naturlig udvikling. Vi vil ikke være bastet og bundet; der skal gives muligheder, og vi har ikke spor lyst til at give de folk, der hidtil har spillet fallit på disse områder, bemyndigelser.